По конфіскаті. — Наклад другий

Ч. 126. Львів, четвер 27. липня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 1200 М ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 100 марок, Чехословаччині 30 корон ч., Болгарії 60 левів, Румунії 50 лей, Австрії 3000 корон. Зміна адреси 80 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ: Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення" 75 М., в „Надісланім", в „Оповістках" і некрольоги 150 М. Між новинками і в редакційній части 200 М., на першій стороні 300 М. За дрібні оголошення 20 М від слова; товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Виходить о годині 7. рано.

Один прим. 50 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Скрізь жадайте!

ВЖЕ ПОЯВИЛИСЯ В ПРОДАЖІ ЦИҐАРЕТНІ ТУТКИ

„ОКСАНА"

XII 1—10

з етикетою відомого арт.-маляра КОВЖУНА.

ЗАМОВЛЯТИ ЧЕРЕЗ „Союзний Базар" У ЛЬВОВІ вул РУСЬКА 20.

ПРОСИМО ОГЛЯНУТИ!

Львів, 26. липня 1922.

В невідоме Завтра. Спроби порозуміння, компромісу між старим і новим а властиво невдатно перелицьованим, між Заходом і Сходом, між Европою і Росією, між Антантою і Совітами, — до тепер не дали ніяких позитивних вислідів. Поза здержливу поставу до всіх насущних питань не вийшли ні одні, ні другі. Ненаситна Европа із своїм кипучо-творчим і безжалісно розтопчуючим капіталом хоче кинутися на зруйнований, прибитий, зрезиґнований европейський Схід, на його безмірні природні багацтва, закопані скарби. Зновуж шетиняста, руйнуюча революція бажає кинутися на ситу Европи, щоби продовжати своє істнування і не зійти зі сцени історії з пятном ганьби і злочину. Ці ясні цілі одні і другі закриваються безконечними і безуспішними пертрактаціями й конференціями, довгими й яловими, бродячи в повені красномовности, щоби закрити свої властиві наміри.

Приводячи на память предовгі совітсько-англійські переговори в Льондоні, з рожевими обіцянками Красіна, а опісля всю карнаваловодипльоматичну пестроту Ґенуї і вкінці мниму діловитість в Газі, ми побачили суть большевицької дипльоматії. Совітські представники, послугуючися ославленою „явною дипльоматією", є перш усього прекрасними вдумчивими політичними бляґерами. Вони то — безперечно — являються безприкладно, великими майстрами цього політичного куншту, і під тим оглядом значно випередили тайну дипльоматію. Займаючи у відношенню до Европи обсерваційне становище, вони миттю орієнтуються в апетитах европейських політиків, прикритих вимогами культури, цивілізації і т. п. Большевики чарують вміють, як найкращі проповідники, розсновувати весельчані картини, будити надії, накручувати найбільш страхітливі зявища на легкий тон, підсичувати й заострювати апетити. Вони „нові люде", що знають Захід, моментально відгадують бажання і змагання европейських політиків, знають їх дійсну вартість і напрям їхньої політики. Ці останні у відношенню до большевиків затрачують міру, постійно хитаються і помиляються, трактуючи їх такими, якими побажалиб їх мати на основі свого світогляду, а не такими, якими вони є в дійсности. Між одними і другими, між Заходом і Сходом є ще й та велика ріжниця, що коли перші оперують дійсними вартостями, то другі пускають в рух фікційні права, фікційну силу, а навіть фікційні можливости. Перші хотілиб торгувати сирівцями й товарами, а другі ідеями і засадами.

На цій точці ярких розбіжностей і протилежностей, котрі так відмінні від себе, як сучасна дійсність і колишній або будучий рай, — в нівець повертаються всі задуми, замисли, спроби порозуміння й конференції. На цій точці розлізлася й гаґська конференція. Ані кроку вперед. Европа, охоча до інтересів в Росії, окрилена думкою „відбудови Сходу", звузить свою енерґію до меж осередньої Европи, а Росія не одержить капіталу і мусітиме сама зараджувати своїй недолі.

На шлях внутрішньої зарадности ступили вже совіти зараз після ґенуенських невдач, не вижидаючи навіть гаґських розмов і деклямацій. Як подає „Н. фр. Пр." совітські фінансісти розробили вже плян внутрішньої позички. З огляду на казочну безвартність совітської валюти, позичка має бути розписана в збіжу. В теперішній хвилі ця позичка, коли шукати її цифрового виразу, малаб представляти силу трицятьвісім біліонів совітських рублів. Хоч як страшно виглядають ці цифри, то вони зогляду на безвартність сов. валюти (тисяча польських марок рівнається пересічно совітському міліонови, або австр. золотій короні) — є каплею в морі запотребовання. Крім того облігації цеї позички мають право до обороту. Також селяне можуть ними платити належний державі натуральний податок. Така позичка, до тогож короткоречинцева, не врятує катастрофального економічного положення. Тільки проминаючо може вона влекшити важку фінансову ситуацію, хоч з другого боку може продовжити в безконечність голодову катастрофу і ще більше скомплікувати становище Совітів.

Коли до того додати економічний розвал Австрії, важке становище Німеччини, упадок польської валюти, то людськість, а в першу чергу більша половина Европи не буде мати причин до оптимізму. Ґордійський вузол, який мала розрубати війна не тільки не розрубаний, але ще більше поплутаний. З дотеперішніх досвідів і спроб видко, що тернистий є шлях до компромісу між Европою і Росією, а це заповідає неминучу катастрофу. З кождим днем зближуємося до неї, йдемо в невідоме Завтра, і то йдемо із завязаними очима.

Велика Україна.

Лист з Київа.

„Право Ліду" оголошує лист, який одна чеська робітнича родина одержала від свойого свояка з Київа, писаний дня 9. мая ц. р. Для доповнення погляду на життя, яким живуть під цю пору мешканці столиці України, подаємо зміст цього листу:

„Не можете собі навіть уявити нужди, голоду, страху і зимна, що ми тут переживаємо. Хто цього не бачив, не може собі всего того уявити! Епідемічних недуг тут так багато, що люде вмирають цілими громадами, так, що їх не можна навіть похоронити. Трупів вивозять на кладовище й там їх скидують. Минулої зими багато людей померло наслідком цілковитого браку палива. Дерево було недоступне для біднійших ізза надмірно високої ціни. Люде були нагі, зголоднілі, без обуви і замерзали на смерть.

Живемо тут в міліонах. У вас в Празі можна більше купити за сотики, чим тут за міліони. Пуд житньої муки коштує 6 міліонів, пшеничної 12 міл., пуд бараболь 3 міл., фунт (40 дкг) волового мяса 600.000 рублів.

Роботи ніхто не має. Карло шукав праці через чотири місяці, а через півтора року працював для совітів без заплати. Доброї їди ми так давно не бачили, що сьогодня не можемо собі навіть уявити, як вона виглядає і як смакує.

Ми мали ощадности, одначе нас окрадено. Мали ми й гроші в банку, одначе їх сконфісковано. Сьогодня не остало нам ніщо, як тільки любов і привязання до вас — і ті чувства заберемо з собою до гробу..."

Конфіската польських товарів.

З над Збруча нам доносять, що совітські власти видали розпорядок, на основі якого всі товари, перепачковані з Галичини і Волині підлягають конфіскаті. Як відомо, торговля з Польщею має відбуватися за посередництвом „Внішторгу". До граничних стацій як Волочиська, Гусятин, Сатанів і и. прибула окрема совітська комісія, яка переводить ревізії у купців, конфіскує перепачкованний товар, якого вартість обчислюють на грубі міліони. В звязку з цим на В. Україні деякі товари, головно мануфактура, підскочили о 100 проц. і більше.

Реорґанізація залізничого і почтового руху.

Особи, що в останніх днях прибули з В. України, нам доносять, що радянский уряд розпочав реорґанізацію залізничого і почтового руху. На разі впроваджено на шляху Київ — Одеса 12 поїздів на тиждень, коли досі курсувало тільки 2 поїзди. Одночасно заповіджено безпосередне залізниче получення Київ — Волочиська, бо досі доходили поїзди звичайно до Жмеринки, а виїмково до Проскурова, де треба було наймати коні, щоби дістатися до Волочиськ. За перевіз товару фірою платилося від особи 25 — 30 міліонів рублів, а від одного пуду товару около міліон рублів. В останніх днях совітська почта почала приймати поспішні листи „express" за оплатою 1 міліона рублів.

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника"! — Жертви проситься слати до Краєвого Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника".

Українські справи.

Мит[illegible]лит Шептицький в Бразилії.

„Америка" з 10. липня доносить:

„Перед кількома днями ми подали за краєвою польською часописею, що Ексц. Митрополит виїде з Бразилії до Риму. Вістка ця оказалася неправдива. Цими днями Впр. о. Кінаш у Філядельфії одержав від Ексц. Шептицького лист, в якім доносить йому, що вибирається з Бразилії та найдальше до місяця буде у Філядельфії, де перебуде якийсь час а відтак до[illegible] поїде до Риму".

Депутація галицьких Українців у премієра Канади.

„Час" — „поступовий польський тижневик в Канаді" з дня 5. липня н. р. в телеграмі з Оттави подає, що у премієра Канади Mc. Kenzie King-а зявилася депутація канадійських Українців. Ця депутація вручила премієрови протест, в якім домагається, щоби Українців котрі роблять подання о натуралі

заційні папери до канадійського уряду уважано на будуче горожанами не Польщі, а Східної Галичини, звідки вони родом.

„В своїм меморіялі, — пише дальше „Час“ — предложенім премієрови Українці просять, щоби канадійський уряд ужив своєї влади до переведення інвестиґації відносин у Східній Галичині, де... *), щоби поручив справу політичного становища Східної Галичини в ціли визнання її як незалежної держави і поробив конечні заходи в справі зміни в аплікаціях до одержання натуралізаційних паперів в Канаді.

„Премієр прирік делеґації розваження цієї просьби, а що акт, що торкається натуралізації, находиться саме під цю пору в Палаті леґіслятури, можливе, що ця поправка буде зроблена по думці й домаганням Українців“.

*) з відомих причин пропускаємо 4 слова. — Ред.

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вкл. кн. 40.000.

З приводу учительського зїзду.

(Докінчення.)

Вільгельм Вундт (Ляйпціґ) пише в своїй „Етиці“: „В инших краях започаткування цілковитого усунення релігійного виховання з державних народніх шкіл не видержало ще своєї практичної проби. Щоби зачерки утилітарної теорії моралі, які доривочно заведено у Франції, заступили колинебудь у вихованню молодіжи конкретне втілення ідеально-морального способу життя, подібно як це чинить зміст релігійного світогляду — в це не повірю я ніколи. Лише тоді така реформа має якусь основу, коли в противенстві до історії і природи чоловіка заперечимо право істнування релігії і рішимося проти неї до винищуючої боротьби, яка очевидно мусить зачатися вже в школі“.

Вільгельм Райн (Єна) каже: „Хто відкидає релігію і опирається на моральности, той може без сумніву доконати чогось доброго і великого. Хто одначе має разом релігію і моральність, той в боротьбі за істнування є краще узброєний і як такий може бути все певний побіди“.

Павль Барт (Ляйпціґ) пише в своїй знаменитій „Історії виховання“: „Поруч науки релігії є нині також наука моралі. Одна наука не заступає другої, бо погляд на світ є так само важний, як і погляд на життя. Релігія не мусить бути корінем моралі, бо та може вирости з реальностей людської натури і суспільности — однакож релігія є короною моралі. Хто навчився морально вестися, той доперва пізнає, що добро є трівке, що світ є створений до його здобуття, що воно є божеського походження. Таке пізнання дає всім етичним заповідям надземську санкцію, а релігійним ідеям земську основу“.

Теодор Ельзенганс (Гайдельберг) пише в своїм творі „Образовання характеру“: „Хто хотів би з загального пляну науки виховання і науки моралі вичеркнути всяке користування релігією, той рівночасно зрікається найуспішнійшого і найбільшого засобу в образованню характеру“.

Рудольф Айкен (Єна) пише в „Погляді на життя великих мислителів“: „Все нас щось доводить з безвпинного гону культури до проблємів душі, до боротьби за вартість життя і за рятунок духового буття. З тими питаннями висувається все також проблєма релігії, яка правдоподібно в теперішнім новім століттю буде змагатися щораз більше на силі. При цім виявиться — правдоподібно через великі перевороти і переміни — що християнство має не лише велику минувшість, але буде мати велику будучність“. Той самий професор пише в часописі „Lehrerf tbildung“ (червень 1919) п. з. „Задачі і небезпеки німецького учительства в теперішности“ так: „Стережімся перед небезпекою великого з а п е р е ч е н н я, яке грозить нам особливо у відношенню до релігії. При цих питаннях не розходиться о самі погляди і дух часу, але о стан нашої власної душі; ми шкодимо не лише другим, ми шкодимо в першій мірі собі самим, коли ми великі життєві питання одним простим Н і відкидаємо. Людина не може бути продуктивною, якщо за нею не стоїть і з неї не ділає Т а к“.

Я навів ці голоси великих сучасних мислителів европейської слави на полі народного виховання і переповів їх гадки, яку велику вартість має наука релігії у вихованню чоловіка. Учинив я це тому, що „вільна школа“, яку ухвалено на учительськім зїзді, виключає зі своєї програми науку релігії, цю основу розвою людського духа. Відома справа, що релігія, а за нею пісня, це первісні обяви духа в чоловіка, який на світанню свого розвою починає творити первісну примітивну суспільність. З поміж педаґоґічних творів вибирав я з розмислом голоси найбільш ліберальних мислителів, щоби не стрінутися із закидом ультрамонтанізму, а щоби тим більше перестерегти нашу суспільність в переломовій добі, в добі творення нових вартостей перед „вільними“ будівничими „вільних цінностей“ на полі шкільництва, на якім виросте наша майбутня суспільність. Хто хоче обсервувати експеріменти всяких „вольностей“, той аж надто має можність це учинити на широких степах тай у самій таки столиці нашої многострадальної Вітчини під наїздом „вольної диктатури“. Треба бути вже зовсім незрячим, щоби не бачити цього, під чим упадають міліони наших рідних братів і сестер. Хто хоче побачити вкінці вже зовсім практично, а не теоретично, яке велике значіння у вихованню людини і народу має релігія — не говорю тут про теольоґію ані теольоґічні догми — але про релігію, це найніжнійше почування людської душі, той нехай потрудиться хоч би кождого вечера під склепіння святософійського собору в столиці, а побачить там цілі товпи нині вже свідомої української інтеліґенції, яка вчера іще була „ліберальним“ російським рабом; сьогодня вона, як пророчить проф. Айкен, по великих переворотах і перемінах відзискала душу. Чи наше учительство зміряє до запропащення душі в нашій суспільности через зміну основ народнього виховання із введенням псевдоприманчивої „вільної школи“?

Основи „научування через чин“, як це первісно анґльо-саксонське учительство назвало „learning by doing“, або введення методу навчання загально прийнятої, хоч і не зовсім властивої назви „школа праці“ полягає на цім, що замісць пасивности ученика при присвоюванню наук слідує активна праця ученика при рівномірній участи з вні ділаючих його фізичних і духових сил. Научування через чин, чи як це хто хоче „школа праці“ зміняє не лише методу навчання, але також відносини між учеником і учителем ц. є. між незнаючим і знаючим, де в дотеперішній школі знаючий питав незнаючого, а не противно, як це вводить правильні відносини між учеником і учителем „школа праці“, в якій на диво декому, ученик стане питати учителя.

Введення цих „нових“ змін, які — мимоходом кажучи — старі, як наша школа, вимагають високо інтеліґентного учительства, осяєного любовю свого звання, високим почуттям свого післанництва і цілковитому відданю творчим чинностям в шкільництві. І в тім напрямі повинно учительство звернути всю свою увагу і приготовлятися невпинно до того, до чого офіціяльне образовання його не підготувало.

Коли в творенню т. з. „вільної школи“ питаємо **що?** (належить учити), як о справу чистої організації шкільництва, то про „школу праці“ питаємо **як?** (належить учити), як о справу чисто методичну, отже внутрішнього устрою школи. Легко отже пізнати, що це два протилежні поняття, яких утотожнювання, як це робить учительський зїзд, назве кождий фаховець єресю. В построєній програмі „вільної школи“ можна вправді ввести, як і в кождій иншій школі і методу „школи праці“, але же ніяк не вдасться потягнути паралелі і твердити або — або.

Учительський зїзд сього року мабуть вже — так сказатиб — з власної пильности займався також політичними межами одної з держав, але належить тямити, що краще учительського зїзду учинять це наші фахові політичні геометри.

І. Лобай.

Присилайте складки на пресовий фонд на кн. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

З польських справ.

„Останній бій“.

З Варшави доносять до „Хвілі“: Після всякої правдоподібности нинішне засідання польського сойму труне нарешті кабінетну крізу з мертвої точки, якої досягла вона по невдачних компромісових розмовах поміж делеґатами бльоку лівиці і пп. Скульским, Россетом і Стесловічом. До розвязки ситуації причиниться нагле внесення крайної правиці, з домаганням затвердження соймом рішення Головної Комісії в справі десиґнування Корфантого премієром. До тепер не має даних, якіб дозволяли зорентуватися в майбутній тактиці правиці. Одні думають, що досі іще не узгіднено змісту внесення, другі подають його зміст в такій формі:

„Сойм затвердить рішення головної комісії дотично іменування премієром п. Войтіха Корфантого“.

ГАНС ГАЙНЦ ЕВЕРС.

Казка про білого вовка.

(Виривок із повісти „Вампір“.)

—о—

Було багато сильних вовків у лісі, що ріс на збочах високих гір. Там, де ріка валила вниз по скельних зломах, де дуби уступали місця ялицям і соснам. Де стада гайвороння гніздилися на деревах, де чорні ворони бувало за яструбом гналися і високо, геть у синяві неба, закльовували його на смерть.

Багато було в тому лісі вовків, старих і молодих. Сірих і брунатних і жовтих. А панувало їх велике племя на землі так, як гайвороння в повітрі. Нераз ділили вони свою добичу із гайворонням і лишали йому рештки свого пиру, самі наївшися до сита.

Один тільки був між ними — білий.

Як вони, прийшов він на світ і виростав таксамо, як вони. Ссав перси своєї матері, жер червоне мясо, що мати принесла — таксамо як його браття. Великий виріс і сильний — і поскакав разом з вовками на лови. Як усі инші.

Але він був — білий. Вовки були всі жовті, і сірі, і брунатні, а він — білий. Без ніякісінького пятна — білий увесь.

А вовки не терпіли його, ніодин із них. Вони казали, що він не вовк, а ягня, що вовчиця знайшла його раз на узліссі. Що заволікла його до свого барлога — зївши передтим його батька, дурного барана, і його матір, налякану вівцю. А так до сита нажерлася була вовчиця, така товста стала і кругла від того, що на кілька тижнів їй відкинуло овече мясо. Отож опріч своїх вовченят вигодувала своїм молоком ще й його.

І так буцім-то від вовчого молока такий великий він зробився і сильний. А всеж таки він не вовк, а ягня — біле розблеяне ягня — і тільки тому живе на світі, що стара вовчиця переїлась раз була овечим мясом.

Як вовки бувало сполювали сернюка, або ланю, то сідали й лягали кругом довкола добичі, жадібно впивалися в неї зубами, рвали її шкуру і кровю землю красили. А його — білого вовка — кусали й зубами геть відганяли. І казав один старий вовк, найсірійший з усіх, що не брав би його ніколи на лови з собою. Його не брав би, бо він світить у хащах, а це приносить невдачу на ловах.

Одного разу скавуліючи гналися вони за оленем — білий вовк і десять сірих. Лугами затравили його аж до рвучої ріки. Сильний олень не міг тікати далі і вовки облягли його тісним півколом. Зі спущеною головою стояв він, у кожну хвилю готовий ударити своїми могутніми рогами. І тоді сірі вовки болюче зажартували собі з білого. Вони казали йому, щоб він спереду пішов на оленя і вдавав, що він хоче скочити на його, щоб олень тільки на його вважав. А тоді нападуть усі вони з боків і з заду, звісяться на оленевій шиї, перегризуть йому жили.

Білий зробив так, як сірі казали. Але старий олень знав оцю гру, він не спускав очей ні з одного вовка, повертав своїми вбійчими рогами справа на ліво, сюди й назад. Вовки забрехали на білого, що трусливий він, що відступає назад, туди, де безпечно, що він не важиться підступити вперед, що він не вовк, а ягня, що це вже здавна про його відоме! Що він — біленьке ягня! І натравляли його: скачи, мовляв, якщо маєш відвагу.

Тоді скочив він з отвертою пащекою просто на ворога. А цей схватив його, взяв на гострі роги і швирнув ним геть у хащі. Потім на других повернув, заревів, горячим потом залитий. А вовки втекли перед ним і в хащах пропали.

Довго лежав білий вовк у густих корчах і красив зелений мох своєю кровю. Аж там прийшов до себе, підвівся і поповз аж на лісову полянку, де вовчі стада збіралися по заході сонця. Там сміялися з його всі вони, глумилися й дошкулювали: тепер, мовляв, кожному видко, що він ягня! Бо тільки вівця бува така дурна, щоб оленеви на роги скакати!

Це були перші рани у білого вовка. Але він вилічив їх і знову білий став, блискучий, як колись. Навіть міцнійший він зробився і ще сильнійший, як був. Отож почав ходити на лови сам. Спершу на заяців полював і фазанів, потім затравлював серни і вломлювався в загороди. Раз задусив був великого вівчарського собаку, то знов напав був на сильного сернюка й роздер його. Але, як приходив нічю на вовчу полянку, то насміхалися вони: чи не їсть він, бува, пільні коники й жаби? А як мясо кертиші смакує? Чи справді тра

Не без ваги остається запевнення К. П. К., що від тексту того внесення узалежнює цей клюб своє становище на пленум сойму. Можна собі уявити це в той спосіб, що К. П. К. не допустить до демонстрації проти Пілсудского, одначе чи Капеки здобудуться на виступ проти Корфантого? Говорять, що так. Поки що одначе нема офіціяльної енунціяції в тому напрямі.

Ще одна спроба.

Пілсудскі задумує ще раз покликати до себе представників обох сторін польського сойму і запропонувати їм утворення компромісового кабінету.

Пятий кабінет.

З кругів лівиці польського сойму довідуються львівські часописи, що ліста пятого з черги кабінету, формованого бльоком лівиці, представлена Вітосом підчас пертрактацій з центровими клюбами, позискала апробату К. П. К. і Міщанського клюбу. Кабінет пропонований лівицею має не відріжнятися нічим від бувшого кабінету Поніковского. На премієра пропоновано Стесловіча, на місце Скірмунта — гр. Александра Скшиньского, польського амбасадора в Букарешті, теку фінансів мав би задержати Міхальскі. Стесловіч мав відмовитися приняти провід кабінету, супроти чого К. П. К. має висунути на його місце кандидатуру гр. Бавоpовского.

Праця над санацією польської валюти.

До польського сойму вплинуло письмо премієра димісіонованого кабінету Слівіньского, який покликуючися на рішення ради польських міністрів з дня 21. ц. м. просить маршалка польського сойму о поставлення на пленум внесення в справі уповажнення міністерства фінансів до затягнення дальшої позички в П. К. К. П. до висоти 270 міліярдів мп. і дальшої емісії банкнотів до висоти 240 міліярдів мп. — крім банкнотів емітованих на основі статі II. закона з дня 26. марта ц. р.

Платіть партійний податок!!! Посилайте на адресу! „Краєвий Союз Кредитовий“ у Львові, Ринок 10., вкл. кн. ч. 5.000. Жертводавці повище 500 мп. будуть оголошені поіменно!!

Французька преса.

(Огляд за час від 7 до 14 липня 1922.)

Справа репарацій. — Польська криза. — Миролюбива ендець'я і воєнний Пілсудсьі. — Церковні справи. — Збірка на голодних і II перепони.

Париж, 14. липня 1922.

Наслідком нового обниження курсу німецької марки і положення німецьких фінансів питання воєнних репарацій знову стало осередком політичної дискусії. Німеччина поставила — як відомо — домагання дальшої мораторії, а саме, щоб її звільнено від заплати 32 міліонів марок, платних 15. липня ц. р., від заплати дальших рат за рік 1922 в квоті 270 міліонів марок—і рат припадаючих на роки 1923 і 1924. Ті домагання вважає тутешня націоналістична преса неможливими до приняття. „L'Echo de Paris“ домагається від правительства переведення санкцій і окупації басейну Рур. Нову ідею видвигає тутешній офіціоз „Temps“. У своїй передовій статті з 14. ц. м. він домагається — характеристична річ для перспективи французько-англійських відносин — щоби французьке правительство відмовилося від заплати своїх довгів Англії, о скільки Німеччина не платила би репарацій, і від дискусії над мораторією в комісії репарацій, о скільки відповідні операції кредитові не забезпечили би негайної заплати сум, необхідних для відбудови знищених французьких областей. Колиб Англія не числилася з французькими домаганнями дотично репарацій — то — пише „Temps“ — на наш погляд оставалося би тільки одно: підняти на ново „свободу акції“. В тій заяві „L'Humanite“ добачує воєнну погрозу. При тім знаменне, що французька преса принесла на днях отсе дементі Поанкаре, на його інтервю з кореспондентом „Daily Mail“, інтервю, в якім Поанкаре мав заявити, що йому чужий намір приноровлювати якінебудь військові міри супроти Німеччини, отже згадане дементі простує немов би французький премієр зложив таку заяву.

Півурядова французька преса ставилася постійно до гаґської конференції неприхильно, тому вона вдоволена її невдачею, домагається тільки, щоби забезпечено Францію перед наслідками сепаратних догоpів, які мали би бути заключені тепер між совітами і поодинокими европейськими державами. „L'Echo de Paris“ висловлює погляд, що на основі порозуміння в Ґенуї такі договори могли би бути заключені щойно після 4 місяців, числячи від початку гаґської конференції, та домагається від французького правительства, щоби воно забезпечило французькі інтереси після того часу.

Про польську міністерську крізу французька преса нотує тільки факти, впрочім майже всі відомости в парижських журналах про Польщу походять з пресового відділу польського посольства в Парижі.

„L'Humanite“, обговорюючи польську міністерську крізу, закидає Пілсудскому приготовлення до нової війни. В одній із статей на ту тему „L'Humanite“, характеризуючи теперішні політичні відносини в Польщі, приписує польським національним демократам як представникам польської буржуазії, поміркованість і миролюбивість у відношенню до Росії тому, що польська буржуазія (яку саме репрезентують національні демократи), уважає мир і згоду з Росією як передумову істнування і успішного економічного розвитку Польщі; Пілсудского вважає автор дописі автором нових воєнних підприємств і ставленником Франції.

„Temps“ з 9. ц. м. доносить, що в Берліні прийшло до порозуміння між Німеччиною і совітською Україною на точці договору в Рапалльо. Україна згодилася його приняти, а її договір про те з Німеччиною має бути ратифікований всеукраїнським радянським екзекутивним комітетом.

„Temps“ з 14. ц. м. нотує вістку, що французьке правительство доручило охорону французьких горожан, остаючих в Росії польському посольству в Москві.

В тімже самім числі тої газети подається відомість, що совітське правительство предложило католицькому клирови отсі умови, під якими йому буде дозволене користуватися католицькими святинями: католицький клир зобовязується не вести протибольшевицької пропаганди, приноровитися до всіх розпорядків в справі культу, і буде навчати релігії мущин і жінок, починаючи від 18. р. життя.

„La Croix“ з 7. липня містить допись з Польщі п. з. „Переслідувані у власній вітчині, а вільні в Польщі“, в ній розказується про релігійний гнет в большевицькій Росії та про благодати, яких заживає православна церква в Польщі. Між иншими наведено як приклад, що проф. Огієнко, який мусів шукати захисту у Польщі, зорґанізував там пропаґанду для українізації православної церкви на Україні.

„Journal des Debats“ з 13. липня в статті про сучасний стан православної церкви в Росії, висказується мимоходом, що впровадження в давнину унії на Руси (Ruthénie) треба приписати польським впливам.

„L'Ere Nouvelle“ з 8 липня містить отсю вістку: „Як відомо, Українці Сх. Галичини заснували у Львові допомоговий комітет для голодуючих на Україні. Сей комітет розвинув широку діяльність в краю і за кордоном, а з окрема серед українських емігрантів з Галичини в Зєдинених Державах і в Канаді. Польські власти утруднювали постійно діяльність комітету і конфіскували навіть зібрані датки в грошах і збіжу, яке складали українські селяне. На днях польські власти заборонили остаточно дальшу діяльність українського допомогового комітету, а одночасно з тою забороною заснувався в краю польський комітет для допомоги Полякам на Україні. Польські власти силують тепер українське населення складати жертви на скріплення економічного становища польських кольоністів на Україні.

З Волині.

З життя кремінецької „Просвіти“. — Аматорська вистава. — Терністим шляхом. — „Кооперативна порада“.

Кремінецька „Просвіта“ мимо несприятливих умов проявляє живу діяльність. На днях заходами секції дошкільного і позашкільного виховання видано дві дешеві книжочки для дітей: Х. Майстренка „Рукавичка“ і Арк. Животка „Одної ночі“. Дня 9. ц м. влаштовано дитячий ранок з програмою: а) вистава „Одної ночі“, образ на одну дію А. Животка; б) співи й деклямації; в) рухові вправи; г) спільні забави. Крім того переводиться праця з дітьми — забави, читанки, гулянки і мандрівки. Зорганізовано дитячу бібліотеку. — Заходами церковної секції складено малий хор при українській церкві і видано ноти на українській мові.

Дня 15. ц. м. влаштовано чергову виставу театральної секції тов-а „Просвіта“. Ставили „Лісову квітку“ Яновської. Виконання молодих робітників, театрального мистецтва робило гарне враження. Помітна витревала праця як виконавців так і режісера. З огляду на недосконалість сцени чи не краще було би звернути увагу на пєси менші, одно- або двоактові, яких є досить, а вони вимагали би меншої затрати енергії і давали би більш цільне і здорове враження.

В середу, дня 19. липня ц. р. в домі кремінецького повітового тов-а „Просвіта“ зявився озброєний поліціянт і зажадав списку членів тов-а. Секретар ради попросив предявити листовне розпорядження інституції, для якої список потрібний. На це прохання поліціянт в грубій формі, погрожуючи арештом, посилаючись на авторитет зброї заявив, що жадних листовних розпоряджень він не предявить, бо список потрібний для нього особисто.

На відмову видати список, поліціянт приказав секретареві йти з ним до поліції, при чому відібрав документ. На домагання голови ради, якого прикликано, дати розпорядження листовне від інституції або повернути взятий силоміць список, послідувала знову відповідь, що список потрібний для нього (поліцая) особисто і заявивши, що в жадні дальші розмови він вступати не хоче, покинув мешкання через кілька годин. Той же самий поліціянт знову прийшов і повернув секретареви документ.

Колись чиста, свята ідея кооперації, свідоме розуміння завдань цього руху, за останні роки починає заплямовуватись вчинками ріжних „кооператорів“, які своїми „кооперативними порадами“ і безграмотністю в кооперативних справах спантеличують тих, хто щиро схоче в цьому відношенні чомусь навчитись.

Особливо шкідливі бувають так звані „майстрі на всі руки“: такі люди, що можуть бути і професорами і кооператорами і техніками і аґрономами, які знають і володіють всіма майже істнуючими мовами, бували в багатьох країнах де скінчили по кілька вищих ріжних шкіл і т. п.

Про одного з типу таких фаховців ми й хочемо говорити. Рік тому появився на Волині такий фаховець на всі руки, по професії головній „професор“, п. Б. Замешкав він в м. К. і зразуж запропонував місцевим установам і громадянству себе використати. Голодні на фахові світила К-не з апетитом кинулись на таку величину і почали до нього прислухатись, а він став їх усвідомляти та навчати. Пройшов час, за який п. Б. багато дечому навчив К-н.

Особливо цікаві і цінні його поради = проєкти по кооперативним питанням, бо, очевидно, він обявився фаховцем і в сій галузі. П. Б., як два рази два — чотири, доказав, що кооперація повинна

ву він пас наче худоба раз над рікою?

Усі сміялися вони. А старий, найсірійший вовк запитав, чи переживує він нашу?

Отож задумав білий вовк доказати їм, що в нього вовча кров, дика, справжня, ще краща ніж їхня. Він крався лісами по цілих днях аж поки раз не знайшов сліду самотника. Так називалися олені, що самі жили для себе, а не у стадах, як инші. Самотника боялися усі й ніодин вовк не важився на його нападати. Бо самотник ніколи не тікає, він нікому не дає затравити себе до пів смерти, він вміє боронити свою спину і кожного на смерть рогами пробиває, хто за близько до його підійде.

Отож слід самотника знайшов раз білий вовк, пішов за ним і дігнав могутнього оленя на краю ліса. Підповз, завив і забрехав так, начеб то трицять вовків вискакувало з ліса, а не він сам один. Скочив, звісився на оленевій шиї. Кусав, зубами шматував, аж поки не звалився до долу разом із могутнім звірятем. А потім крови напився з роздертого горла, підвівся і на всі ліси заспівав дику, побідну пісню вовка, що сполював грубого звіра. Аж повітря від пісні тої тремтіло.

Тоді вони підійшли, спершу один, там другий, а далі багато инших вовків-сіроманців. І оповідав їм білий вовк — опянілий від ловів, пяний горячою кровю — оповідав їм, що він, він сам один, сполював і вбив могутнього самотника. Вони слухали мовчки, лягли кругом і жерли оленяче мясо. А як наїлися до сита, як тільки ще кістки осталися і шматлаві рештки жил для гайвороння, то один сірий вовк сказав, що він не вірить. Потакнули й инші: оце, мовляв, він знайшов мертвого оленя, здохлого, що на узлісі лежав. Вже кілька днів тому олень погиб, мовляв, бо мясо стервом смакує. Стерво, мовляв не свіжо вбита дичина. І білий вовк побіг геть далекими лугами серед ночі.

Самотником зробився він, таким, як олень був. Той олень, що його він сполював. Довго жив сам. Самітний дуже був. Відважний став, міцний і гордий дуже.

(Конець буде).

підтримувати продаж горілки і сприяти поширенню цеї операції через кооперативні установи. Ось як, приблизно, він це мотивує: „Широка продаж фабричних горілчаних виробів зупинить виріб самогонки, на яку йде дорогий продукт. Рахуючися з фактом розповсюдження горілки в приватній торговлі, треба, щоби і Н-ський Союз Кооперативів (він там працював) увів у себе продаж горівки, що дасть не лише певний розвиток кооперативних інституцій (?!), а й зменьшить ціну на горівку. Тим більше, каже п. Б., треба це переводити в життя, бо деякі кооперативи до цього уже перейшли і боротись союзови з цим не під силу".

Така „кооперативна порада" гаразд освітлює постать автора, а останні слова його мотива кажуть, що певно не одну таку пораду він уже дав підчас своєї „кооперативної" діяльности, яка прикорочена лише недавно з великими труднощами.

Багато про таких „порадників" говорити не приходиться, але стерегтись їх треба. Особливо їх треба оберігатись тоді, коли вони попадають, або можуть попасти в число лекторів української мови на курсах для вчителів українських шкіл. Бо ж від таких лекторів слухачі можуть почути ще й не такі поради!

Шліть жертви на будову памятника на могилі Леся Мартовича до Пов. Тов-а Кредитового „Віра" в Раві Руській.

Преса.

„Rusini kanadyjscy znowu czynni".

Ендецький канадійський „Час" не може спокійно спати на вид доцільної і плянової акції наших заморських братів в напрямі вирішення державно-правного становища Східної Галичини. Самозрозуміло, що ніхто з них не жде похвал ані одушевлення з боку редакторів „Часу", які „prawem i lewem" стараються цю акцію здискредитувати. Одначе, як бачимо це з тону одної з його статий п. з.: „Русіні канадийсци знову чинні" — безуспішно. Ендецькому шмокови рішуче не подобається факт, що канадійські Українці „користають з кождого руху, з кождого прояву політичного життя в тому краю", щоби себе пригадати, щоби щось скористати. але заєдно під претекстом помочі чужого уряду в напрямі управильнення відносин у Східній Галичині. При кождих виборах так домініяльних як і в поодиноких провінціях, являється українська депутація перед краєвою владою з домаганням — ратувати український нарід перед жорстокістю і насильством, на які виставлені їхні брати у Східній Галичині під польською владою".

„Ми бачили українську депутацію в Оттаві підчас останніх федеральних виборів у бувшого премієра Канади п. Майґена, з яким мав бути утворений потайний договір українських провідників, який за підпертя його уряду, зобовязував його до кроків в напрямі впливання на европейські держави, щоби вони визволили Східну Галичину від польської опіки".

„Була це нагода кинути калюмнію на польський уряд обжаловуючи його перед світом о злочини поповнювані на невинних Українцях". „Українці, ніколи не засипляють грушок в попелі. До нового заатакування уряду Канади дала їм притоку парляментарна сесія в Оттаві а також вибори в провінції Манітобе".

„Тим разом українська делеґація до Оттави домагалася поправки натуралізаційного акту, силою якого східно-галицькі Українці, при виробленню горожанських документів в Канаді, будуть нотовані на будуче як уроженці Східної Галичини української національности, без очеркнення державної приналежности".

„Делеґація звернула рівночасно увагу уряду на неймовірні жорстокости та просила його, щоб дорогою дипльоматичних заходів причинився до визнання Східної Галичини, як незалежної держави".

„Останніми часами виплинув на політичному овиді д-р О. Сушко, який зявився перед комітетом католицького стоваришення „Catholic Truth Society" з резолюцією ухваленою українським добродійним Товариством у Вінніпеґу такого змісту:

„Українське добродійне товариство просить о передання Його Святости Папі своїх почувань католицької єдности, солідарности, любови і льояльности для Нього. Українці хочуть зберігти віру своїх прадідів. Просять заразом „Catholic Truth Society", щоби їм дати поміч в утворенню сильної, католицької організації по цілому краю, дорогою засновування добродійних інституцій, та щоби ужити впливів в Римі і в европейських державах в напрямі перешкодження Полякам-католикам гнобити українських католиків у Східній Галичині; арештувати і мордувати тисячі Українців зі священиками і епископами включно. Товариство думає, що обовязком членів „Catholic Truth Society" є підняти певні кроки в обороні віри у Східній Галичині".

Характеризуючи пресову акцію канадійських Українців пише невдоволений „Час":

„В своїх часописах впевняють, що Українці повинні брати собі примір з Ірляндців та що всяка метода боротьби, усі засоби є добрі. Заповідають, що двократні стріли до Пілсудского і напад на Скірмунта у Відни це тільки прелюдія того що буде"...

Додавати очевидно не треба, що все те робиться за німецько-большевицькі гроші...

Дописи з краю.

Липиця долішна пов. Рогатин.

Насильство над громадою та хрунівство.

Село Липиця долішна було перед війною одним із найсвідоміщих та найкраще зорґанізованих сіл і могло сміло гордитися своїми національними орґанізаціями, як читальня „Просвіти", „Січ", „Аматорський Кружок", „Сільський Господар" та „Спілка для збуту худоби". Навіть ґімназійні курси для нищих кляс були тут, які давали спроможність і найбіднійшим дітям при мінімальній оплаті побирати знання. З вибухом війни все знищено до ґрунту. Щойно за українських часів почало життя відновлятися та довго не тревало це, бо з хвилею польської влади настав на місце правильно вибраного комісара (війта) Горянського, „войсково-жондови комісаж" Романьскі, назначений тодішним командантом жандармерії Чапліньским. Згаданий комісар Романьскі від першого дня свойого урядовання почав як найточнійше виконувати наложені на нього обовязки, а саме від інтернования і конфінования. Кількадесять старших громадян, а навіть дівчат вивезено до Домбя, де перебули вони всякі можливі й неможливі тортури. Коли минула доба інтернувань, наступила по ній доба реквізицій. І тут проявилася енергія комісара Романьского. На його пропозицію наложило староство величезний контингент, а що село не було в силі контингенту зложити, то виконано це екзекутивним порядком. Бачучи однак, що репресіями та переслідуваннями знатнійших громадян, а з окрема провідників, доходить лише до противної цілі, взявся він тепер на спілку з власником дібр до иншої методи, щоби всяке безправство супроти громади убрати у відповідну правну форму. Станули йому в поміч Малик та Паламар у Липиці, теперішні члени „ніби ради громадської", які за Юдин гріш у формі пару копиць сіна, одержаної із панської луки та пасовиска, пустилися на чорну зраду, переходячи на службу до своїх ворогів. Першим їх пописом вірної служби комісареви Романьскому було це, що шкільний будинок, вибудований коштом громади та кровавим потом й найбіднійших, віддали половину з него на польську школу для дітей мазурських кольоністів, які опинилися тут на парцеляціях, бо дійсних Поляків крім дідича тут не має. В додатку громада має удержувати та опалювати цю школу. Беручи під увагу, що з приходом польської влади управителем школи став назначений сержант леґіонів, який має ледви третю кл. ґімн., то мається тепер ясний образ гаразду, який приходиться перебувати громаді. Громаді відібрано шкільний будинок, а дітям замість учителя надано леґіоніста, який теж бере активну участь у діяльности комісара. До помочі мають ще одну силу, латинського ксьондза, який приїхав тамтого року до села, а маючи до розпорядимости двірську каплицю та трьох парохіян свойого обряду, заложив латинську парохію.

От серед яких відносин живемо. Де і до кого звернутися — не знаємо. Є у нас правда і трохи інтеліґенції і то навіть колишні досить знатні авторітети, та вони тепер тримаються з далека від громадянства. Мабуть, після їх погляду, не відповідний тепер час на якийсь активний патріотизм. І підчас коли сусідні околиці, які колись стояли нище від Липиці, завдяки проводови своєї інтеліґенції почали вже давно відживати, то наше село постепенно тратить одну позицію за другою. Щоб не засудити себе передчасно на цілковите винищення, крайня пора пробудитися з байдужности та резерви. Провід повинні дати цьому бувші провідники, інтеліґенти, яким на зустріч підуть всі. Першим спільним завданням повинна бути оборона перед комісарським та хрунівським безправством та відібрання цих національно громадських позицій, які стратила громада завдяки зраді згаданих одиниць.

Громадянин.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адресу.

РІЖНІ ВІСТИ.

Анґлійський уголь для Америки.

Пат. доносить з Ню-Йорку, що всі старання запобігти страйкови гірників не дали найменшого успіху. Запаси угля в Америці скоро вичерпуються. Є плян завести на ново репартицію угля, як це було підчас війни. 40 американських кораблів, що находяться на европейських морях, одержало приказ приготовитись до перевозу англійського угля до Америки. Ті кораблі мають перевезти 300 тисяч тон місячно. До тепер замовлено в Англії для Америки 500 тисяч тон угля.

Коли Поанкаре виїде до Льондону?

А. В доносить з Парижа: Французький уряд видав офіціяльне повідомлення, що Поанкаре буде в серпни до розпорядимости Льойд Джорджа. Аґ. Аваса доносить знов, що Поанкаре згодився виїхати до Льондону, але щойно після провірки звіту ґарантійного комітету.

Новий голяндський кабінет.

Тимчасовий премєр міністрів Руйс де Беренбірік одержав формальну місію утворення нового кабінету.

„Надренські републиканці" жадають відірвання Надренії від Німеччини.

З Бордо доносять до Аквізграну, що на конґресі приклонників републиканського ладу в Надренії, ряд промовців, а між ними також президент Смоетс, підносили змагання приклонників републики в цілі відірвання Надренії від Німеччини. Принято резолюцію, яка домагається видалення всіх урядовців, що не є горожанами Надренії і зажадано охорони горожан Надренії перед насильствами німецької поліції.

Як Німці обходять версайльський договір.

„Дейлі Мейль" доносить з Берліна: Контрольна комісія відкрила, що в супереч постановам версайльського договору, який дозволює анґажувати до міліції тільки на протяг 12 літ, німецька військова влада набирає молодих людей у віці 18 років, образує їх військово через 2 роки і відтак звільняє зі служби, мовляв, що вступлення до міліції є неважне ізза відсутности згоди батьків, що є конечним услівєм в тому випадку. Цим робом розпоряджає Німеччина більшим числом військово образованих людей, що противиться знов ограниченням, які наклав на Німеччину версайльський договір.

„Зельбстшуц" не дається розброїти.

Кореспондент „Фосіше Цайт." обговорюючи справу роззброєння „зельбстшуцу" на Гор. Шлеську, пише:

Великі труднощі при роззброєнню „Зельбстшуцу" полягають на тому, що ті відділи з радикально-правими поглядами, прінціпяльно супротивляються розброєнню. Тимчасом розвязання тих відділів являється конечною річю, а це з огляду на ворожі тенденції цеї орґанізації у відношенню до конституції. Крім того має „Зельбстшуц" величезні запаси зброї. Звичайне видавання відозв з закликами розвязатися і віддати оружя не доведуть до ніякого успіху. Треба спершу вплинути на провідників в напрямі добровільної здачі оружя і щойно тоді, коли цей метод не доведе до цілі, треба примінити острійші средства.

Чехословаччина дає Австрії гроші на покриття зобовязань.

Чехословацький уряд без огляду на те, що Австрія не нотифікувала йому ще оголошення законів затверджених австрійським парляментом в справі кредитів, віддав в розпорядження Австрії 213 міліонів корон на покриття зобовязань австрійських залізниць у відношенню до Чехословаччини. Решту з загальної суми 500 міліонів, себто суму у висоті 287 міліонів, віддасться до диспозиції австрійського уряду тоді, коли між ним і Чехословаччиною буде доведено до порозуміння в деяких спірних точках.

Утворення міліції в Америці.

З Уошінґтону доносять: Державний секретаріят для справ війни затвердив плян ґенерала Перінґа про утворення міліції в складі 18 дрвізій. Члени міліції мають перейти в постепенне військове образовання. Згадана міліція одержить повне уоруження, щоби на випадок війни могла бути безпроволочно влучена до армії.

Недуга данської королевої.

Стан здоровля данської королевої поліпшився. Температура мала

Проєкти нових законів на Угорщині.

Угорський премієр ґр. Бетлен заповів, що уряд задумує в коротці предложити парляментови важні проєкти законів з области фінансів, промислу і рільництва. Ті закони мають на меті привернути буджетову рівновагу, піднести державу економічно і здержати знижку курсу угорської корони. Уряд розпічне в короткім часі переговори з Румунією і Чехословаччиною в цілі в'дновлення економічних взаємин. Вкінци підніс премієр змагання Угорщини для удержання мирової політики.

Всі матеріяли, призначені до „Жіночого Вістника", проситься надсилати на адресу: О. Коренцева, — Львів, Хмельовського 15

ТЕЛЕҐРАМИ.

Бої в Ірляндії.

Льондон. (ПАТ). БК. „Уестмінстер Ґазет" звідомляє з Дебліна, що неправильні війська покинули свої становища під Корком і відступають у напрямі на Мальов, 20 км. від Корку.

Кабінетна кріза в Італії.

Рим. (ПАТ). БК. Праві часописи поборюють концепцію кабінету Бономія й перестерігають перед протифашістським експериментом, бо це, на їх думку, не є до переведення. „Джорнале д'Італія" містить заяву фашістів, що вони воліли би кабінет Нітія.

Рим. (ПАТ.) БК. Часописи доносять, що пополярі і реформісти не годяться на допущення правиці до творення кабінету, хоч Мусоліні предложив вступлення фашістів до правительства. Тепер вичислюють Бономія, яко евентуального представника лівиці, а з другої сторони Меді.

Брантінґ проти забуду ес-ерів.

Айльвезе. (ПАТ). Зі Стокгольма доносять, що Брантінґ вислав іменем шведської соц. партії телеґраму до Москви, в якій прилучується до протесту проти кари смерти на ес-ерів.

Недуга Нортклїфа.

Відень. (ПАТ). „Н. Фр. Пр." доносить з Льондону, що льорд Нортклїф, як заявляють його особисті приятелі, нездужає на запалення артерії. Недуга є в останній стадії.

Москалі зазнакомлюються з технікою трійливих ґазів.

Рига. (ПАТ). До тутешніх часописів доносять з Петрограда, що ґрупа совітських старшин виїхала до Німеччини, щоби познакомитися з технікою примінювання трійливих ґазів. До Росії наспіла вже значна скількість ґазових масок і відповідних апаратів.

За розвязання комуністичної партії.

Прага. (ПАТ). БК. „28 Рієн" доносить, що розглядається плян розвязання комуністичної партії і признання її нелеґальною. В звязи з цим „Право Ліду" пише, що вже з прінціпіяльних зглядів ніяку політичну партію не вільно розвязати на основі виїмкових законів. Соц.-дем. партія спротивилася би розвязанню.

Партійні боротьби в Італії.

Рим. (ПАТ). БК. В неділю в Мадженто прийшло до сутички між соціялістами і фашістами, причому здемольовано робітничий дім. В Пізі підпалено дім комуністичного Союза. В Монбельо під Александрією підчас посвячення прапора фашістів вистрілом ранено тяжко секретаря фашістів.

Конфлікт з Баварією.

Відень. (ПАТ). „Н. Вр. Тгт." доносить з Берліна, що як не прийшло би до полагоди конфлікту з Баварією, то президент німецької держави на основі конституційних законів матиме право уневажнити розпорядки баварського правительства й право іменування правительственного комісаря для Баварії.

Конґрес українського студенства в Празі.

I.

Одною з найважнійших подій для українського студентства без ріжниці партійних переконань і без огляду на території, в яких воно тепер проживає, се давно підготовлюваний конґрес, який відбувся в Празі в днях 21. червня до 7. липня 1922 р.

Конґрес обняв собою цілість студентського життя, не лишаючи ні одного питання не передискутованим і не вирішеним. Дати картину конґресу в одній статті, є дійсно неможливе і через се обмежимося до заподання загальних уваг і спостережень, лишаючи на пізнійше заподання резолюцій, змісту рефератів, праць комісій і т. п.

Завважимо, що чеське правительство до останнього моменту зволікало з дозволом на відкриття конґресу і виданням віз для студентських делеґатів із заграниці, а то задля політичних відносин: польське і українське радянське посольство в Празі робили горячі заходи, щоби не допущено до відбуття конґресу. В справу однак вдалося, на просьбу орґанізаційного комітету конґресу, чеське студентство через свій професіональний союз (Ústřední Svaz československého studentstva v Praze) і своєю рішучою поставою вимогло на чеськім правительстві видання позволення на офіціяльне відкриття конґресу українського студенства в дні 28. червня с. р. Чеське правительство застерегло собі, що на конґресі не можуть бути порушувані справи, які нарушувалиб інтереси чесько-словацької держави.

Так отже офіціяльне відкриття конґресу відбулося 28. червня с. р., а звичайні наради тревали від 21. червня до 7. липня с. р.

Участь в конґресі брали: представники української краєвої студентської Ради західних земель України у Львові (5 делеґатів з 40 мандатами), Союза Соціялістичної Молоді Сх. Галичини (4 дел. з 5 манд.), Ліґи українських студентів у Львові (1 дел. з 1 манд.), Буковини (2 дел. з 5 манд.), Чехословаччини (25 дел. з 25 манд., ділилися вони на 3 ґрупи: пражська правиця, поступова і соціялісти всіх напрямків — з делеґатами з Праги, Берна, Пшібраму і Йосефова), Австрії (7 дел. з 10 манд. — ділилися на 2 групи: демократичну і соціялістичну), Союза українських студентських Громад Польщі у Варшаві (7 дел. з 10 манд.), Німеччини (3 дел.), Югославії з Любляни (1 дел.), Загребу (1 дел.), Румунії (1 дел.). — Разом 57 делеґатів з 103 мандатами, заступаючих біля 5.000 зорґанізованого студентства.

З технічних причин опізнився і приїхав по закінченню конґресу делеґат студентства, пробуваючого в числі 3.480 душ на Балканах; так само з технічних причин не приїхали, присилаючи лише привіти, делеґати українського студентства з Франції, Америки, Єгипту, як рівнож Вел. України.

Приїхав натомісць п. Палідвор (бойкотований), який хотів заступати краківську Громаду Еміґрантів і бойкотованих Галичан, одначе на домагання галицької делеґації його виключено з конґресу перед приступленням до нарад, з чим вповні солідаризувалася прибувша за кілька день варшавська делеґація, заявивши, що не лиш Громада бойкотованих Галичан, але Громада Наддніпрянців в Кракові (в числі 40 студ.), яку по дисциплінарним причинам виключено із складу варшавського Союза, не може бути заступлена на конґресі.

Святочне відкриття конґресу відбулося, як згадано, 28. червня с. р. у великій салі Студ. Дому, на яке запрошені були визначнійші українські громадяне та інституції в краю і на еміґрації, всі вищі школи Чехословаччини як наші так і чужі, визначнійші члени чужого громадянства і всі европейські студентські професійні союзи. Деякі з них, по причинам технічної чи иншої натури, не могли взяти участи в конґресі, присилаючи натомісць привіти з висловами симпатії для наших змагань і побажаннями як найуспішнійшої праці.

О год. 10·30 при битком набитій салі, відчитав і привитав конґрес голова орґанізаційного комітету тов. д-р Харак, після чого вибрано звичайну президію конґресу, зложену з 5 членів тов. Ігоря Федева (Відень), як предсідника, тов. Подолянки (Галичина) і тов. Чернявського (Наддніпрянці — Прага) як заступників, тов. Чичкевича (соціялісти — Відень) і тов. Лоського (Берлін) як секретарів. — Крім цього вибрано почесну президію конґресу в особах: проф. Кримського, голови Академії Наук в Київі, д-ра Щурата, ректора українського університету у Львові і д-ра Колесси, ректора українського Вільного університету в Празі. Рішено рівнож вислати делеґацію, яка в імени конґресу мала висловити слова пошани президентови чесько-словацької републики п. Масарикови і зложити подяку за його прихильність до українського студенства.

Після привіту, виголошеного іменем президії, тов. Федевом, забрав слово іменем почесної президії і від українського Вільного університету в Празі, п. ректор Колесса; після нього промовляли представники нашого (від Горож. Комітету, уряду З. У. Н. Р., Тов-а ім. Шевченка у Львові і т. п.) і чужого Громадянства, а дальше витали зїзд на своїх мовах представники чужого студентства а то Чехи, Білоруси, Москалі (соціял-революціонери), Американці, Шведи, Французи і т. д. — Всі в своїх гарних промовах висказували симпатії для праці і змагань українського студентства і побажання співпраці в кращих умовах у вільній українській Державі. Опісля виголошували привіти представники поодиноких українських студ. делеґацій. Вкінці приступлено до відчитання надісланих телеґрам і привітів. З причини великої їх скількости відчитувано привіти лиш частинно. Телеґрами і привіти надіслано із всіх сторін світа. Велике одушевлення викликав привіт від студентів, запроторених в тюрмі у Львові; оплескувано остентаційно привіти і телеґрами з Прикарпатської України; з радістю слухано привітів з далеких країв, як з Америки, Єгипту і т. п. Ненадійно зявилися і 2 телеґрами від союзів польських студентів у Варшаві, в яких вони бажають успіхів в працях конґресу „dla dobra swego narodu". Годиться зазначити, що на конґрес не були запрошені Поляки і Румуни, а також і Москалі, за виїмком соц.-революціонерів. На відчитанню телеґрам і привітів, з причини пізної пори, закінчено офіціяльне і святочне відкриття конґресу.

Як зазначили ми, конґрес почав свої наради вже 21. червня с. р. Першого дня вислухано звіту орґаніз. комітету, усталено назву конґресу: „Конґрес українського студентства Зах. земель України і Еміґрації", вибрано мандатну комісію (голова тов. Подолянка — Галичина), а врешті до приїзду решти делеґацій ухвалено як тимчасову слідуючу плятформу конґресу: „У конґресі беруть участь студенти-Українці, зорґанізовані у станових гуртах на Зах. землях України і Еміґрації".

Дня 22. червня с. р. принято правильник конґресу, усталено мандати поодиноких делеґатів, вибрано президію конґресу і переведено дискусію над кількістю і чисельністю поодиноких комісій і підкомісій.

Слідуючого дня (23. червня) переведено вибір членів до отсих комісій: 1) орґанізаційної, зложеної з 14 осіб — голова тов. Шевчників (Галичина), 2) економічної з 10 осіб — голова тов. Зоц (Прага), 3) культурно суспільної, зложеної з 18 осіб — голова тов. Я. Чиж (Галичина); ся комісія ділилася на 4 підкомісії: а) політично-ідеольоґічну, б) шкільну (університетську), в) фізичного виховання, г) жіночого питання.

Тогож дня вислухано звітів делеґатів Галичини, а то звіту з діяльности Української кр. студ. Ради Зах. земель України у Львові, і окремого звіту її економічного референта, як рівнож відчитано університетський реферат (часть V ту) під заг. „Катакомби"). Сі звіти і реферат, читані при битком набитій салі, викликали надзвичайно велике враження. Ловлено кожде слово з краю і не рідко давалися чути оклики подиву над вислідом і величю праці українського студентства в Сх. Галичині. Слідне було рівнож велике заінтересовання чужинців, так що з конечности вже приступлено до видання реферату і частей звітів на 3 зах.-европейських мовах. Визначний Поляк проф. Будеон де Куртне був так заскочений присутністю галицької делеґації і університетським рефератом, що прямо не хотів вірити, щоби в XX. ст. наука терпіла.

Коли він, прохаючи о дати і дані і заявивши охоту своєї помочі і услуг в університетській справі, запитав о побажання галицьких делеґатів, ті заявили, що одиноке їх побажання є се, щоби поліція не переслідувала української святині науки. Велику сензацію викликали фотографії з українського університету у Львові; їх розхопили репортери анґлійських і американських журналів.

Тогож дня о год. 10 вечір здавали звіт делеґати з Буковини, представляючи свою працю під румунським режімом.

Допомогова централя „Цедус" — якого управа складається з голови, заступника голови, секретаря, скарбника і референтів: придбання фондів, розпределення фондів і підприємств має за задачу нести матеріяльну допомогу українському незаможному студентству, як рівнож може вести окрему акцію для підмоги тих наукових і культурних інституцій, які по своїй діяльности стоять в тісному звязку з освітою української молоді. Веде акцію придбання фондів за границею в імени всього обєднаного в нім студентства, вихісновуючи для сього українські і чужі, офіціяльні і неофіціяльні установи і громадянство, позбавляючи рівночасно такого права всі инші територіяльні орґанізації; одинока українська кр. студ. Рада у Львові має право вести за границею окрему акцію придбання фондів на цілі українського університету у Львові.

24. 6. ц. р. здавали звіт инші делеґації, при чім над кождим з них заряджувано дискусію.

Від дня 26. червня почалися праці в комісіях і підкомісіях, як після вислухання рефератів і коррефератів, як рівнож після річевих дискусій, виготовлювали відповідні внески і резолюції до затвердження пленума конґресу.

Найбільше праці проявляли комісії орґанізаційна і економічна, які крім важних рішень в їх обсягу праць, виготовили статути двох централь, а то: „Центрального Союза українського студентства" (Цесус), і „Центральні допомоги

українському студенству (Цедус). Як тимчасовий осідок обох централь назначено Прагу.

Професіональний союз Цесус, (якого управа складається з голови, 2 заступників голови, 2 секретарів і референтів: дислькаційного, шкільного, закордонних зносин, пресового, статистики і економічного) має за задачу згуртувати в собі всі українські студентські організації в краю і на еміграції у всіх справах професійної натури, з виїмком акції і справ допомогових. В управі „Цесуса" заступлено всі більші територіяльні студ. організації, беручи рівнож на увагу і політичні угруповання.

В днях 26. 6. — 7. 7. с. р. крім засідань поодиноких комісій відбувалися засідання пленума конгресу, на яких резолюції всіх комісій в разі потреби ще раз передискутовувано і в 2 читаннях ухвалювано.

Крім статутів обох централь, ухвалено багато резолюцій по справам дислькаціі українського студентства, по справам бойкоту, університетських і шкільних, політичних, економічних, преси, жіночого питання і тілесного виховання.

Резолюції сі поміщувати будемо в найблизчих числах нашого часопису.

20. 6. відбувся в Празі святочний концерт акад. хору, який стягнув багато гостей. На привитання делегатам українського студенства зах. земель України і еміграції уладило чеське студенство вечір дня 22. 6., змагання мячеві Україна-Slavia, а врешті виклад про організацію чесько словацького студентства.

Заходом українського студентства в Празі, уладжено в честь делегатів прогульку до Karlov-ого Туп а дня 29. 6. і фестин в дні 2. 7. с. р.

(Продовження буде.)

ЖАРТИ ФЕЙЛЕТОН.

З дороги життя

„Малопольські залізниці", або „історія одної свині".

(Автентичне).

Загально відома річ, що на нашій землі залізниці часто служать до особистих потреб залізничників і що за протекцією кондуктора чи машиніста, можна доказувати чудес. Але раз велике фатум пімстилося і на добродушнім залізничнику, що має навик до патріярхальних звичаїв. Сталося це так:

Потяг спинився на стації Т. (над Стр.) в Карпатах. Товпа приступом кинулася добувати місця. Біля одного вагону счинився великий гамір: якийсь залізнодорожник заладував до вагону клітку із живою свинею, розуміється без окремого білету для неї, як для малолітної, користаючи із ласки знайомого керманича потягу. На нещастя, небажаного пасажира побачив ревідент і приказав його викинути з вагону, не питаючи, чи має „dowód osobisty". Не помогли просьби, уклінні мольби власника і сопутника свині. Треба було заплатити для свині білет і примістити її в багажному вагоні.

І так власник свині розлучився з своїм скарбом.

Потяг минає стацію за стацією, власник їде в особовому, а свиня в багажному. Я стою при вікні і приглядюся прекрасним краєвидам. Любуюся чарами природи, захоплююся красою гір. Але нагло моє натхніння перериває неспокійний пасажир з багажного вагону. Він заскучив за своїм власником, чи може хотів вирватися з клітки на волю і погуляти по вільних зелених просторах, досить, що він скористав з відчинених дверей і разом з кліткою покотився з вагону вниз до придорожнього рова.

Заки опікун свині поспішив й на ратунок, потяг відїхав дальше яких 1000 м. і залишив пасажира в клітці серед широкого поля, самотного, опущеного, одинокого.

Але та свинка тішилася зглядами і ласкою машиніста і нагло цілий потяг завернув назад на просьбу власника свині і ми всі пасажири, не зважаючи на те, що нам дуже спішилося, мусіли брати участь у цілій безкровній драмі із свинею, цебто навертати 1000 м назад.

Якаж розпука огорнула власника свині, коли він мимо всіх зусиль не найшов на полі своєї згуби, що десь пропала на віки. Сумний і невеселий вернув до потягу, який з великим спізненням доїхав щасливо до стації.

Ця подія, яка ще раз доказує патріярхальність звичаїв в нашій країні, була джерелом сердечного сміху для пасажирів і причиною смутку для власника свині.

Іменко-Чмелик.

Льорд Нордкліф.

Біографія льорда Нортклiфа, що підчас світової війни був всемогучим міністром англійської преси і пропаганди, не позбавлена ширшого інтересу. Походив з убогої ірляндської родини, на якої чолі стояла незасібна вдова, мати шести синів. В боротьбі за істнування починав Нортклiф з малого. Малі, сензаційні дневники, яких оснував кілька, стали підвалиною його багацтва. В 1893 р. бачимо його вже на чолі „Дейлі Мейль", часопису, що маючи міліони читачів добув свойому начальному редакторови, крім майна —впливи. Цього було Нортклiфови доволі, щоб зорганізувати пресовий трест, в якому зєдналися усі найбільші пресові органи Англії. В парі з тим його вплив сягав поза границі краю. Чотири найбільші часописи Америки станули під прикази Нортклiфового тресту. В залежности від нього виходить парижський „Матен" і петроградське „Новое Время". Розпоряджаючи стільки органами світової преси, Нортклiф не в одному заважив у світовій політиці і як такий міг себе сміло назвати „Наполеоном преси". Нині цей потентат хорий і зломаний зданий на ласку лікарів і санітарів являється втіленням притчі про „суєту суєт".

Німецька преса принесла помітну, як на огірковий сезон, сензацію. Могучий „король преси", льорд Нортклiф — збожеволів.

Прояви умової анормальности замічено в нього, уже підчас недавньої подорожі по Німеччині. Звідомлення, які він присилав до свого органу „Таймс" здивували його співробітників. А коли одна з його статий про німецькі відносини опинилася в німецьких руках, почому рівночасно з її появою в „Таймсі" оголошено коментар до неї в німецькій пресі, редакція рішила не оголошувати звідомлень свого шефа. Короною його дивацтва була телеграма вислана до „Таймсу" з Кольонії над Реном. Льорд Нортклiф повідомив штаб співробітників „Таймсу", про їх негайне звільнення з заниманих становищ, та про повірення проводу видавництва портієрови редакції. Довідавшись про це брат Нортклiфа, льорд Росемер зарядив інтернування свого хорого брата в заведенню для нервово недужих.

Так скінчилася карієра одного з наймогутніщих людей сучасної Англії, в якого руках опинилися найбільш впливові пресові органи.

Споза дротів.

Каліш. 22. липня 1922 р.

„Бунт".

Недавно у варшавській пресі промайнула вістка про „бунт" в Каліші.

Самий „бунт" — це й подія малозначна й не варта особливої уваги. Про неї вже й забули тут. І я теж не згадував би її, коли би не було в ній певних питомих прикмет, що досить яскраво освітлюють наші задротянські відносини. Фактично справа так виглядала. В Н. дівізії був собі такий панок — Горчинський на призвище. Злі язики плещуть, що цей Горчинський у московській армії був підстаршиною, инші знову кажуть, що перед війною він служив у калішській вязниці сторожем. На мій же погляд — це просто темна, погана людина, що служитиме кому вгодно і де вгодно, лише давалиб гроші та годували. Тип пересічного фельдфебля колишньої московської царської армії. І от цей тип у нас, у 1921 р., із сотників номінується у підполковники! Призначається пляц-адютантом групи. Стає начальником місцевої нашої гавптвахти. Ця посада й природня глупость Горчинського дали для нього масу ворогів серед тієї частини козацтва й старшинства, яка в більшій або меншій степені закоштувала т. з. „пані" — себ то — сиділа на гавптвахті.

Кажуть, що в тій „ласці" цей „полковник" декого й у лице бив. В таборі його ненавиділи. Начальствож у ньому душі не чуло. Він найкраще розумів зміст сакраментальних московських слів: „Слушанос", „нікак нєт", „так точно" і т. и. Можливо, що цей пляц адютант дослужився б до ранги вкраїнського генерала. На те заносилось. Але на ту біду, польська таборова адміністрація почала формувати таборову міліцію з наших не інтернованих вояків. Полковник вирішив піти в тую міліцію. Йому повезло. Отримав посаду начальника калішської таборової міліції. Зняв до біса вкраїнського тризуба, почепив червоно-білу стрічку на рукав, і високо задер до гори свого лисячого носа. Перестав навіть віддавати свойому попередньому начальству пошану... Зрештою — в цьому пункті я точних відомостей не маю. Дехто каже, що начальство, довідавшись про його перехід на службу до Поляків, само перше перестало йому відповідати на пошану. Так чи инакше, повстало два ворожих табори: полк. Горчинський і польська таборова адміністрація і другий табор — це наше місцеве начальство і козацька юрба. Начальство вирішило покарати свого бувшого пляц-адютанта. Хотіли висікти... Але хтось подав думку зорганізувати... сцену народнього гніву проти Горчинського.

Дня 9 липня ц. р. почали кружити чутки, що Горчинський на „паці бє наших". Купка козаків подалася до помешкання начальника міліції. Той злякався й утік на польську „паку" під захист польської варти. За ним вчинилася погоня. Зібралася юрба. Тюкання, свист. Декілька неурівноважених старшин почало ладнати козаків у штурмові кольони. Хтось крикнув: „на паку!" Але в цей критичний момент один з генералів наших намагав припинити дальніші акції проти „паки". Потім, той самий генерал, зайшов на ту злощасну „паку", щось перебалакав з начальником польської варти, вийшов знову до виладнаних козаків і повідомив їх, що заарештованих ізза Горчинського вояків пізніще випустять, а тому: всі мусять розійтися. Наказ про розійдення був негайно виконаний. На цьому й скінчився весь „бунт". Нічого не споминав би про нього, коли би він не містив у собі певних симптомів, дуже прикрих і характерних для нашого задротянського животіння. Висвітлити ці симптоми, дати для них обєктивну й безсторонню оцінку — оце й будуть основні завдання всіх моїх майбутніх задротянських кореспонденцій.

Гнат Панченко.

НОВИНКИ.

— **Мобілізація Українців у Східній Галичині.** Калуське староство розіслало до громадських урядів наказ зголошувати на готових лістах хлопців уроджених 1901 р. без огляду на народність. Лісти мають бути виповнені в цілях мобілізації. В повіті панує велике обурення на побір Українців до польського війська.

— **Арештування.** На днях в Підволочисках арештовано Василя Шебеця б українського підстаршину. При ревізії забрано свідоцтво, деякі записки і книжки. Комісар заявив арештованому, що він є агентом Петрушевича, шпіоном, який бунтує селян. Для спровоковання Шебеця поміщено в тюрмі разом із ним поліційного агента, який хотів дещо довідатися, але без успіху. По кількох днях стягнено протокол і арештованого випущено на волю.

— **Чи знову конфінування?** В Пустомитах скликав новий командант жандармерії всіх б. Стрільців і старшин УГА. і приказав їм зголошуватися на постерунку що неділі о 6. год. рано, так як це діялося минулого року підчас конфінації.

— **І Білорусини не дармують.** Недалеко Гродна висаджено у воздух залізничий міст. Поліція, як пише „соціялістичний" Dziennik Ludowy, має докази, що міст висадили білоруські „банди".

— **Удушена дитина.** Недалеко Снопкова найдено трупа малої дитини удушеної мабуть рукою матери.

— **Спішіть з направою футер** тепер через літо та нові замовляйте в українській фірмі Карпяка у Львові вул. Куркова 11 а. 132 1—10

Вистави і фестини.

Зборів.

Дня 12. липня аматорський кружок в Зборові виставив 4 одноактові комедії „Медвідь" Чехова, „На перші гулі", „В чужій шкурі" і „Хоч раз його правда" Марусина. У виставі взяла участь місцева інтелігенція. Дохід призначений на будову театрального будунку, бо, на жаль, до тепер вистави відбувалися в салі польського „Сокола".

Васильківці, п. Гусятин.

Дня 16. липня заходами чит. „Просвіти" відбувся в поблизьких лісах народний фестин при участи молоді дооколичних сіл і місточок та селянської музики. Чистий дохід з фестину призначено на утворення приватної школи У. П. Т. Великі заслуги біля уладження того фестину поклали свідомі одиниці, що повернули з Америки.

Косів.

„Драматичний Кружок в Косові" уладив дня 28. мая вечерниці з танцями, 5. червня виставу: „Хоч раз його правда" і „Маркиранти". Чистий дохід у висоті 30.000 мп. віддано на Голодуючих з України, а 5.000 мп. на инші цілі.

Діточа секція того Кружка дала 18. червня дві аматорські вистави. Перед виставою віддеклямував п. Фокшей вірш про Шевченка, а молоденька п. Ясельська віддеклямувала: „Тіням Тараса".

При тім на жаль треба замітити, що на виставах з інтелігенції не явився майже ніхто. Дня 12. липня при співучасти „Бояна" з Коломиї відбувся у нас концерт, з якого дохід в сумі 60.000 мп. віддано на народні цілі. Членам „Бояна" і учасникам щира подяка. — М. Г.

::АРТИСТИЧНО-МАЛЯРСЬКА РОБІТНЯ:
ПЕТРА СЕНЮТИ
Львів, вул. Петра Скарги ч 10.
Приймає всілякі роботи входячі в обсяг малярства, т. є. малює образи, церкви, театральні салі, декорації, комнати, також писання шильдів. Виготовляє пляни на іконостаси солідно і по приступних цінах. Прийме також хлопця найрадше сироту до науки декораційного малярства до літ 16 і кімнатного челядника. 2—?
113
Свій до свого!

Курс грошей.

Курси заграничних валют. Львівська неофіціяльна біржа нотувала дня 25. липня: американські доляри 5860—5870, одинки і двійки 5.680.—5700, канад. доляри 5.740—5.750, одинки і двійки 5.680—5.670, нім. марки 11·90—12·00. сотки 11·40—11·50, дрібні 00·00—00·00, леї 31·00—32·00, дрібні 30·—31·00, чеські корони 128·00—130·00, дрібні 120·00 до 124·00, австрійські тисячки новійшої емісії 600—650, старшої емісії 1600—1650, сотки новійшої емісії 60·00—65·00, стар. емісії 160·00 — 165·00, 50-коронівки 35·00—45·00, 20-коронівки 23—26, 10-коронівки 11—13, 1-ки і 2-ки 0·40—0·50, цар. рублі 5 сотки 170—175, сотки 165—170 25-рубл. 160—170, 10-ки рубл. 1·25—1·30, решта дрібних 0·70—0.85, думські тисячки 25·00—32·00, думські 250-рубл. 15.00 до 22·00. карбованці 1·00—2 80 гривни 4·00—8·00, франц. франки 440—450, фунти штер. 24500.—24700, шв. франки 1120·00—1140·00 Золото: 20-кор. 22.000—22.500, 20-фр. 21.000—21.300, 20-марківки 24·000—24·200, фунти шт. 22·200—22.300, 10-рубл. 27.200—27.400, дол. 5.550—5. 600. Срібло: Австр. корони 430—435, 5-кор. 2300—2350, фльорени 1120—1250, рублі 1.880—1.820, копійки 9·80—10·00, амер. доляри 4800—5000, половинки і чвертки 4.600—4.850, кан. дол. 4.650—4.700, дрібні 4.450—4.450, леї 445—448.

ЖЕРТВИ

Голодній Україні

зложили в Краєвім Союзі Кредитовім на вкл. кн. 6.544 в мп.:

Збірка в Павлові, пов. Радехів: 6.954 Збірка в церкві Павлів. 2.270 збірка в церкві Станин, 1.500 Співак Ева, 1.200 Олійник В., по 1000: Рудь О., Шульба Гр., Леснак П., Климко Л.; по 500: Бей О., Адамчук Т., Пристанська О., Салагуб С., Свистун Я., Цмух Г., Бялек А., Адамчук І., Пеласей А.; по 400: Личак І., Тимрук Т.; 286 Попович С., 200 Лучків І. с. Вас., по 100: Рудь М., Дах Е. Решта нище 100 мп.; загальна сума 22.000.

Збірка в с. Волчугах п. Городок Яг. (через о. Загаєвича В.): 2.400 о. Загаєвич В., 2000 Гавриляк І., 1.200 Кутний Й.; по 1000: Тимська А., Сіромський М., Сіромський І., Скрипка Й., Кутний Ю., Сіромський Г., Мартинович Й., Мазур Т., Докучай Й.; по 500: Скрипка П., Сіромський Й. Марусяк І., Стойко А., Кулинич В., Откович А., Ардель М., Каняк П.; по 300: Кулинич Мих., Брень М. син Івана. Брень М. син Осипа; по 100: Мурин В., Кутний В., Ардель М., Гасюк І., Откович Ст.

Громадяне м. Белза: по 1000: Гончук Г., Крижановський Н., Старко Н.; по 500: Шостак І. Шостак Е., Геревко Р., Геревко О., Васьків О.; 7.900 Питомці гр. кат. духов. сем. Львів, 19.380 село Унів пов. Перемишляни, 9.600 Братя Студити в Уневі, 3000 о. Величко Постолівка, 1000 п-ні Х. Постолівка; по 1000: Інж. Котис О., Котисова Д., Янів Бр., Гайворонський М., Баранівна К., Сокальський І.; по 300: Яремкевич І. Українська книг. і ант. в. Рутовського; 2500 Громницькі І. і Н., по 500: Олексин П., Балендюк Т., Котис С.

Збірка в Куликові через о. Круцька А.: 5.000 Потерайко Ю., 3000 Лозинський І., 2000 Дмитрович І., 1200 Курило Ст.: по 1000: о. Грушкевич К., о. Круцько А., Породко С., Шпик П., Лебедин Сень, Воробець Г., Лебедин Ст., Потерейко А., Довганик В., Шпик Й., Породко Н., Лозинський М., Потерейко С., Ступка С., Потерейко П., Фостяк І., Татух В., Бобешко А., Дикий О., Вільчинський П., Дюздє М. Гулз Я., Шпик І., Мусій Й., Породко М., Породко Т., Курило В., Кудла С., Малкуш М., Рогатинка М., Садовський М., Лозинський Д., Породко В., Гриб І., Гриба О., Дмитрович А., Крупник М., Лабінська Е., Кудла М., Добросинець С., Породко Г., Добросинець М., Кудла М, Костюк Т., Потерейко П., Породко А.; 920 о. Грушкевич К. з парастасу, 700 Ступка В., 600, Малкуш І., по 500: Ступка Д., Задорецький О., Лебедин В.. Хемич І., Породко М., Мацібох Д., Пешко Ів., Даниляк Д., Воробець А., Михалевич І., Кудла І., Яблонський І., Мусій А., Даниляк Д., Воробець П.. Кудла М., Мартин А., Погорілець М., Породко Ю., Дуткевич Ст., Пешко М., Хабський І., Сорокавський В.. Кудла П., Породко М., Потерейко Ів., Горбачевська М., Даниляк М., Татух І., Лозинський Д.; по 400: Максимович Д.; Бойко Г., Валько А., Дзюбало В.; по 300: Воробець Ф., Даниляк Т., Кудла М., Потерейко М., Кичало Г., Шпак Ю., Лабінський Ів.; 220 Татух В., по 200: Прийма М., Крупник А., Орлоський В.. Шах С., Климкевич П., Шах Ф., Кичало І., Воробець А., Марущак Е., Карпа Ф., Козовий А., Рутковський Ф. Садовський М., Породко В., Дзюбало А., Гошовський Г., Бойко Д., Кудла В., Воробець Ів., о. Круцько А., Дзюбало Ів., Пюрик А., Галушка А., Кудла Д., Бойко А., Пешко І., Дуткевич І., Воробець С., Тур М., Даниляк Н., Татух М.; 170 Захарко П.; по 100: Шах П., Потереко Ф., Лагоцька А., Дзюдзя К., Климкевич М., Породько В., Гошовська О., Дмитрович Г., Чорнуха А., Даниляк О., Породко М., Городицька Н., Остапчак Ф., Остапчак П., Татух Г., Маслюк А.. Потерейко Е., Погорілець Е., Даниляк А., Макогін П., Халамія С., Сорока І., Остапчак В., Гриба Ю., Гриб Г., Войтинська П., Пешко І. ІІ., Когут М., Породко І., Мартин М., Островська А. Решта нище 100 мп.; загальна сума 87.960 мп.

Збірка с. Головецьке горішнє і доч. Виців пов. Старосамб.: 5000 о. Омелян Калинич, по 2000 Люд. Крушельницька, Ник. Музичак; по 1000: Ник. Бардин. Петро Бардин, Вас. Микулич, Ст. Мацькевич, Вас. Калинич, Олек. Калинич, Теод. Калиничова, Леся Калиничівна, церква в Головецьку горіш., церков в Вицькові, Луць Євчин, Ст. Цебряк, Ів. Рябець, Фед. Калинич, Ст. Кривецький, Мих. Вищівський, Ник. Король, Олек. Марич; 600 Ник. Мисьович, 700 Юр. Юськів; по 500: Ів. Мацькович, Олек. Огринчак, Ів. Сидорак, Ф. Кафарич, Павло Мацькович, Марта Шешкович, Іван Помірак, Ст. Сидорак, Ів. Головецький, Луць Мацькович, Ів. Вівчар, Мак. Кривецький, Євко Грицько, Кася Рябець, Марія Волос, Мих. Євчин, Мих. Гулич, Мак. Лило, Ник. Євчин, Сенько Холявич, Роман Омок, Вас. Климович, Ник. Цебряк, Петр. Манийцьо, Андрій Стафун; по 400: Ант. Король, Ст. Ягелло; 290 Ів. Британ; по 200: Ник. Головецький, Іцько Бруднер, Ол. Зворянчин, Олек. Музичак; 120 пожертви від дітей, 105 Дм. Павлечко, 100 Ів. Курило.

С. Кальне зборівського пов. збірка: 3000 о. Л. Демчук, по 2000: Щербань Андрій, Колісник Онуфр., С. Шпільман, Медведик Андрій, Камінський Павло; по 1000: Б. Семко, Яцьків Ілько, Ковіль Мих., Анаст. Гнатів, Анна Панчишин Пет. Вега, Анаст. Боднар, Ос. Сапужак, Ів. Заблоцький, Ткачук Ілько, Іл. Щербань, Мик. Будний, Мик. Панчишин, Фев. Калінська; 600 Андр. Гнатів; по 500: Ос. Стахів, Дос. Стахів, Кир. Михайлишин, Анд. Гнатів, Мих. Щербань. Ос. Грона. Мик. Боднар, Гнат Козбол, Мик. Кобіль, Гр. Дудинський, Анаст. Калабай, Мик. Сапужак, Пет. Ферлеївський, Вас. Горинь, Тек. Завадовська, Ф. Чачкес, Завадовський Антін, Мих. Рудницький, Мих. Калабай, Касько Калінський, Гнатів Якуб, Ратушний Вас., Андр. Щербань, Щербань Микола, Гнат Будний, Будний Дмитро, Будний Михайло, Слик Іван, Боднар Василь, Калінський Юсько, Мик. Ратушний, Ратушна Анастазія, Стан. Сапужак, Гр. Щербань; 450 Щербань Катерина; по 400: Андр. Кобіль, Текля Рибакевич; по 300: Ант. Панчишин, Гусак Луць; по 200: Марія Жулкевич. Юр. Ратушний, Ткачук Томко; 190 Гр. Кобіль; по 100: Мих. Сухинський. Пав. Панчишин. Боднар Іван. Инші менш як по 100 мп. Загальна сума 48.600 мп.

Рідна Школа:

Виказ жертв зложених в Адміністрації за май: проф. Мих. Возняк Львів 2000, о. Бойко збірка з Погорілець і Підгайчик 2000, Теодор Вибранець Ходорів 300, Шіфмілер Львів 200, о. Волод. Рожейовський Новосілки 1000, чит. „Просвіти" Вілька зміївська 260, Мих. Савуляк Тернопіль 500, В. Кордуба Сянік 500, Петро Яблонський Кросно 500. Волод. Паар Яворів 1000, д-р М. Равич Долина 2000, М. Зубрей Дідилів 200, о. Іван Лисяк Башня 3000, Вас. Проскурницький Косинці 5565, о. Паньчишин Голгори 1000, Ольга Филиповичева Н. Санч 500, Анна Папроцька Переволочин 1000 замісць вінця на могилу Г. Сиракузівної, д-р С. Дрималик Львів 1000, о. П. Подляшецький Валява 1000, Степан Залеський Коломия 1000, Волод. Куцій суддя Коломия 1000, В. Бокало Борислав збірка 21.500, д-р Щуровський Винники 700, о. Нестор Величковський Базар 1000, з представлення в Радоцині 1000, о. Іван Коцюба Тисьмениця 2000, з приводу заручин Івана Дідори 2500, Ярослав Стецько уч. І. кл. 100, Василь Стецько 250, Омелян Стецько уч. І. кл. 100 Єва Іваницька 500, разом 55175.

За червень 1922: Е. Решетиловичева Коломия 1000, д-р М. Яремкевич Хирів 1000, Желемірський Городок 500, Микола Григорійчук Дрогобич 5000, Анна Лонцька і Гринюк 3000, Дмитро Мосур Волоща 2000, Іван Криса Новосільки кард. 200, Степан Козак Кросно 3000, Мих. Заньків Балигород 500, Доля Ващуківна Глібовичі 300, о. Андрій Кухта Ляховичі 2060, Владислав Нанасси Угринківці 500, д-р Іван Калин Тернопіль 10.000, д-р Олекса Ріпецький Сокаль 50000, Спілкова торговля Ходорів 680. Полошинович Чорне 1000, разом 80740 мп.

В справі церковних дзвонів.

По страшних знищеннях війни звертались в послідних роках священики і громади до стов. „Достава" у Львові о спровадження їм церковних дзвонів.

На жаль ми не могли покищо вволити їх бажанню тому, що в повоєнім часі не стало доброго матеріялу на виливання дзвонів, а через те не могли ми мати запоруки солідного їх виробу.

Стоячи завсіди за тим, щоби давати нашим церквам лиш добрий товар, воліли ми виждати який час і достарчати відтак зовсім певний виріб.

Деякі священики не послухали нашої ради і замовили соб дзвони на власну руку, але зробили дуже прикрий досвід, бо дзвони виготовлені в несолідній фабриці до року стратили голос, або навіть потріскали! Се нехай буде для других пересторогою, що дзвонів не можна де-будь замовляти.

Нині можемо подати до відома Всч. Духовенства і Громад, що стов. наше увійшло в порозуміння з такою фабрикою, яка дає нам повну запоруку доброго і тривалого виробу дзвонів.

Длятого від тепер приймаємо вже замовлення на дзвони і будемо доставляти їх в першорядній якости. 51 9—10

За стоваришення „ДОСТАВА" у Львові (вул. Домініканська 11):

о. Ал. Стефанович о. В. Лацинят.

ОСОБИСТЕ

Подяка. „Союз Українських Інвалідів" складає отсею дорогою щиру подяку стрільцям української робітничої сотні ч. 4. в Зільні, за щедру жертву переслану поручником Романом Олексієм на суму 124 Кч. Слава Вам Товариші, що хоча самі в біді, не забуваєте про своїх Товаришів, що потерпіли в боротьбі за волю Народу. XXI 1—1

Хто має злишні світлини (фотографії) з січово-сокільського життя, зволить ласкаво прислати до „Сокола-Батька" у Львові, вул. Руська 20. Кошти звернемо з подякою. — Архівар „С.-Б.": *Ю. Вінцковський* 171 1—2

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

Хто знав би що про **Павла Янчишина** з Ляшок мурованих к. Львова б. жовніра австрійської армії 30. п. п., що попав в російський полон і від 1916 р. ніякої звістки нема, буде ласкавий повідомити жену Катерину Янчишин, Ляшки муровані п. Збоїска. 142 3—3

Хто з повертаючих з України знав би щонебудь про Мелянію Лисинецьку, зволить ласкаво донести сестрі Стефанії Підлужній в Бережанах. 169 1—3

Дрібні оголошення.

Д-Р ТЕОДОР ЖОВНІЧРУК адвокат в Бродах прийме сейчас рутинованого конціпієнта. 163 1—6

СТУДЕНТ ЕКСПОРТІВКИ і СТУДЕНТ МЕДИЦИНИ у Відні, ізза браку знайомости навяжуть переписку з молодими паннами. Листи слати: Липиця долішна, Іосо, посте рестанте „Експортівець — медик". 145 2—3

ДЛЯ ЛІТНИКІВ і РЕКОНВАЛЕСЦЕНТІВ в Дорі, найзнаменитшій кліматично лічничій місцевости в краю ПЕНСІОНАТ „ОЛЕНА" отворений цілий рік. Від 1. 8. вільні місця. Заряд п. Іосо. 148 2-4

ЦВІТИ: липи, бузини, (базнику), полевого маку, блавату, глухої кропиви і слизу, Листя: мяти звичайної і перцевої, підбілу і борині властивої, (бруслини). Зілля: трибарвної фіялки, (полевих братчиків), центурії, материники, чабрику і полину. Порошок пядичу, (лікоподіюм), ріжки матки, (спорині, споришу), кору крушини, зелену майку, (кантариду), насіння кмину і кропу огородового і дикого, купуємо в кождій скількости. Оферти і пробки просимо слати під адресою: „Товаромін" у Львові, Зіморовича 20. 92 6—6

ЗАРАЗ на продаж реальність в Долині на передмістю. Одиниця складаючася з партерового нового дому, двох господарських будинків, пів морґа овочевого саду і 4 морґів города І. кляси при державнім гостинци. — Близші інформації уділить: Володимир Антонович в Долині. 139 2—3

ТОКАРНІ, Стругачки, Вертячки, Гиблярки, Тасьмові пили, Циркулярки, Круглячки, Вінди, Трансмісії, Паси поручає „Пільот", Львів Баторого 4. 1277б) 0—30

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Вуглеве Бюро
- В. ТІҐЕР -
ЛЬВІВ, Пасаж Гавсмана ч. 9,
приймає замовлення на горішношлеський і краєвий вуголь найліпшої якости по конкуренційних цінах з сейчасовою доставою. 159 1-5

УРЯДЖЕННЯ
млинів, тартаків, олярень, машинових столярень та шлюсарень як рівнож инші промислові машини достарчує під користними услівями
Промислова Спілка
„ТОПАС"
сп. з обм. пор.
у ЛЬВОВІ, Мрашевського
1884 19 а. телефон 524. 7—10

КОМПЛЕТНІ МЛИНСЬКІ УРЯДЖЕННЯ

як також поодинокі машини як вальці, каспри, лускарки, триєри і т. п. — Богатий вибір чеського, угорського і німецького каміння також ор. швайцарської ґази

170 1—3 поручає сейчас зі складу ФІРМА

РІЗЕЛЬ, ШІБЕР і ФРІДЛЄНДЕР

склад каміння, машин і млинських приладів **Львів, Браєрівська 11 а. II. п.**

ДЕТНИСТИЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ

Д-ра ШИМОНА РАППАПОРТА

Львів, вул. Сикстуська, 17.,

Без болю пльомбовання і виривання зубів, штучні зуби в кавчуку і золоті по дуже **приступній ціні.** — П. П. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі. 26 7—10

СПЕЦІЯЛІСТ СКІРНИХ І ВЕНЕР. НЕДУГ

Д-р Н. Ґольдштайн

б. елев від. і берн. клінік ординує для жінок 10—12, для мущин 2—5 **ЛЬВІВ, вул. КРАШЕВСЬКОГО 3.** 155 1—18

ЦЕНТРАЛЬНА парня і ванни

Вулиця Кітлярська 6.

ново зрекунструовані та з комфортом на римський спосіб уряджені. 112 3—8

Відкрита щоденно осібно для жінок і мущин.

ЛЬВІВ, вулиця Кітлярська 6.

Витяг

з білянсу Товариства торговельно-промислового „Руський Народний Дім" в Судовій Вишні за рік 1921.

1) Рахунок касового обороту:

а) приходи	Мп.	655.710 24
б) розходи	„	651.492 58
Загальний оборот	„	1,307.202·72
2) Рахунок уділів	„	10.630·—
3) Рахунок резерв. фонду	„	7.768·—
4) Рахунок зисків і страт (страта)	„	2.980·—

162 1—1 *Дирекція.*

Витяг

з білянсу Товариства „Руський Народний Дім" в Судовій Вишні за рік 1921.

1) Рахунок касового обороту:

а) приходи	Мп.	702.312·95
б) розходи	„	700.527·50
Загальний оборот	„	1,402 840·45
2) Рахунок уділів	„	37.380 89
3) рахунок резерв. фонду	„	10.289·—
4) Рахунок зисків і страт (зиск)	„	1.304·60

5) Зиск в квоті 1.304 Мп. 60 ф. Загальні Збори розділили: 260 Мп. до резервового фонду, а решту в квоті 1044 Мп. 60 ф. до резерви страт. Дивіденди не виплачено.

161 1—1 *Дирекція.*

КОНКУРС

Головна Управа Українського Педаґоґічного Товариства оповіщує отсим додатковий конкурс на вільні місця учителів середніх шкіл всіх фахових ґруп в приватних середніх школах УПТ. з речинцем вношення подань до 15-го серпня с. р. Платня як в державних заведеннях. До подань належить долучити опис життя і особові документи (також у відписах). IX. 3 - 3

НИТКИ вс. рода, до шиття і вишивання, гуртом і на дрібно продає дешево і поручає свої від 22 літ ведені робітні суконь і білля.

ЖІНОЧА СПІЛКА ПРОМИСЛОВА **„ТРУД"** — **ЛЬВІВ,** — **Ринок ч. 39.** XV 0—20

Ширіть наш часопис!

Витяг

з білянсу Товариства „Господарсько-торговельної Спілки" в Судовій Вишні за рік 1921.

1) Рахунок касового обороту:

а) приходи	Мп.	5.414.597·02
б) розходи	„	5 290.011·61
Загальний оборот	„	10,704.6 8·63
2) Рахунок уділів	„	49.9 7·—
3) Рахунок резервов. фонду	„	28.295·—
4) Рахунок зисків і страт (зиск)	„	5.330·—

Чистий зиск Мп. 5330 розділено до резервового фонду 533 Мп., до рез. страт 4797 Мп. Девіденди не виплачено.

160 1—1 *Дирекція.*

СПІЛКА ГОСПОД.-КРЕДИТОВА **„ПРАЦЯ"**

Стов. зареєстр. з необм. порукою **в Урмані.**

Білянс за рік 1921.

Число членів 149

Резервовий фонд	Мп.	1834·01
Резерва страт	„	1052·—
Уділи	„	5206·78

Рахунок зисків і страт:

Зиски:		
З рахунку відсотох	Мп	3202·17
Страти:		
Адміністрація	„	2135·19
Страта на бові IV. воєн. поз.	„	665·—

Чистий зиск в квоті 401·98 Мп. приділено до резервового фонду.

165 1—1 *УПРАВА.*

Білянс за рік 1921|22 (від 1.|7. 921 до 30|6. 922).

Товарист. Народний Базар, кооп. з обм. пор. в Перемишлі.

РАХУНОК СТРАТ І ЗИСКІВ.

	Страти: М. ф.	Зиски: М. ф.
З рахунку відсотох	13 447 88	
„ „ коштів адміністрації	671.846·40	
„ „ інвентара	12.310·—	
„ „ товарів		702.466·66
До рахунку біл.: Сальдо на р. 1922/23	4.862·38	
	702 466·66	702 466·66

РАХУНОК БІЛЯНСУ.

	Стан довжний:	Стан чинний
З рахунку каси: готівка		4.632·11
„ „ резервового фонду	508.166·43	
„ „ спеціяльних резерв на страти	14.810·44	
„ „ уділів	8 373·33	
„ „ вкладок до обороту	1,536.080·58	
„ „ позичок затягнених	12 000·—	
„ „ вкладок до Ревіз. Союза	123.491·50	
„ „ вірителів	331.251·52	
„ „ ріжних належитостей	120.895·47	
„ „ страт і зисків	4.862·38	
„ „ льокацій		31 814·93
„ „ товарів		2,090 407·—
„ „ довжників		33.824·25
„ „ видавництва		388.466·36
„ „ інвентара		110.790·—
	2,659.934·65	2 659.934·65

ДИРЕКЦІЯ. 168 1—1

Білянс за 1921 рік.

Тов. „Народний Дім" кооперат. з обмеж. пор. в Перемишлі.

РАХУНОК СТРАТ І ЗИСКІВ.

	Страти: М. ф.	Зиски: М. ф.
З рахунку адміністрації		37 428 45
„ „ Ревізійного Союза	2038·—	
„ „ недвижимостий 1%	1720·40	
„ „ движимостий 10%	2.440·—	
„ „ воєнних шкід з 1918 р. 10%	17.400·—	
„ „ відсоток	8.990 61	
До рах. біл. Сальдо на р. 1922 (зиск)	4.839·44	
	37.428·45	37.428·45

РАХУНОК БІЛЯНСУ

	Стан довжний:	Стан чинний:
З рахунку уділів	21.883·47	
„ „ корінного фонду	6.578·83	
„ „ резерви страт	315·—	
„ „ вкладок до обороту	231.63 07	
„ „ позичок затягнених	63 689·26	
„ „ належитостий скарбових	10.000·—	
„ „ непідняних належитостий	20 000·—	
„ „ відсотків довжних	2.150·—	
„ „ зисків і страт	4.839·44	
„ „ ріжних	5.800·—	
„ „ позичок векслевих		5.103·—
„ „ льокацій		4.789·87
„ „ недвижимостий		170.278·—
„ „ движимостий		21.960·—
„ „ воєнних шкід з р. 1918		156.600·—
„ „ „ „ „ 1914	10.150·—	10.150·—
„ „ відсотків належних		3.862 30
Готівка в 31. XII. 1921 р.		4 292·90
	377.036·07	377.036·07

ДИРЕКЦІЯ. 166 1—1

Білянс за 1921 рік

Товариства взаїмного кредиту „ВІРА" в Перемишли.

РАХУНОК СТРАТ І ЗИСКІВ.

Позиції рахунку страт і зисків:	Зиски: М. ф.	Страти: М. ф.
З рахунку відсоток	336.949·23	
„ „ адміністрації і движимостий		749.688·97
„ „ адміністрації реальностий:		
I. при улици Косцюшка		50.467·87
II. „ „ Словацкого	3 099·69	
III. „ „ Св. Иосифа	14.730·26	
„ „ коштів процесових	819·18	
„ „ ріжних сторін	84 351·72	
До рахунку білянсу: Сальдо за 1921 р. страти	360 206·76	
	800.156·84	800.156·84

РАХУНОК БІЛЯНСУ ЗА РІК 1921.

Стан довжний:	М. ф.	Стан чинний:	М. ф.
Членські уділи	98.994·36	Позички на скрипти	364.614·62
Вкладки на рахунок біжучий (щадничі)	1,638.145·41	„ „ векслі	836 476·72
Довги затягнені до обороту	601.020 26	Відсотки заплачені на р. 1922	25.876·16
Відсотки залеглі від банкових кредитів за р. 1921	5.833·—	Відсотки залеглі від позичок до 31. XII. 1921	191.088·21
Відсотки побрані на р. 1922	72.308·82	Недвижимости	206.500·—
Резервовий фонд	28.215·18	Льокації	166.314·75
Резерва страт	1.837.62	Цінні папери резервового фонду і резерви страт	15.041·57
Рахунок адміністрації і движимостий	2.500·—	Рахунок адміністрації і движимостий	765·—
Рахунок адміністрації реальностий	5.621.—	Рахунок адміністрації реальностий	5.544·—
Рахунок ріжних сторін (переходовий)	446.839.84	Претенсія за шкоди воєнні з року 1914	35.000·—
Резерва за шкоди воєнні з року 1914	35.000·—	Рахунок шкід воєнних з р. 1918	181.880·38
		Рахунок ріжних сторін	328.104·50
		Рахунок страт і зисків	360.206·76
		Готівка	218.902·82
	2,936.315·49		2,936.315·49

Перемишль, дня 31. грудня 1921.

ДИРЕКЦІЯ 167 1—1

КІНОТЕАТРИ

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від вівтірка дня 25. липня 1922. славну чаруючу драму на тлі часів Людвика XVI в 7. великих діях п. з.

„ТАНЕЧНИЦЯ БЕРБЕЛИНА".

В головних ролях ЛІДІЯ САЛЬМОНОВА, РОЗА ВАЛЄТТІ, РАЙНГОЛЬД ШИНЦЕЛЬ, ГАРРИ ЛІДТКЕ.

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма

З друкарні Спілки „Діло"

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL